

સોહમ્

— લતા હિરાણી

એક મિટ્ટો છોકરો. એનું નામ સોહમ્.

સોહમ્ને બગીચામાં ફરવું ગમે. ભાતભાતનાં પંખી જોવાં ગમે. જાતજાતનાં વૃક્ષો પાસે રમવું ગમે. રંગબેરંગી પતંગિયાને જોવાં ગમે. જાતજાતનાં વૃક્ષો પાસે રમવું ગમે. રંગબેરંગી પતંગિયાને જોઈ એ ગેલમાં આવી જાય.

“મમ્મી મમ્મી આ પતંગિયું અપાવ ને ! મારે જોઈએ છે.”

“શું કરવું છે તારે પતંગિયાને ?”

“મમ્મી, મારા ખિસ્સામાં રાખીશ. મન થશે ત્યારે એની સાથે રમીશ. એની પાંખો કેવી મજાની છે ! તું કલરબોક્સ લાવે છે એના રંગ પણ આવા સરસ નથી.”

“જો બેટા, પતંગિયાને પકડવાં યોગ્ય નથી . એને તો ઊડવું જ ગમે. પકડીએ તો બિચારું ગૂંગળાઈને મરી જાય. તને કોઈ પકડીને પૂરી દે તો તને ગમે ?”

“ના, હોં !”

“તો પછી પતંગિયાને ક્યાંથી ગમે ? તું જેમ દોડાદોડી કરે છે એમ પતંગિયું ઊડાડી કરે. એને જોવાય અને ખુશ થવાય.”

સોહમ્ મમ્મીની વાત માની જાય, પણ બગીચામાંથી ખસે નહીં. મમ્મી બૂમો માર્યા કરે તોયે ઘરમાં જાય નહીં.

એક વાર સોહમ્ એનાં ફોઈને ઘેર રહેવા ગયો હતો. ફોઈના ઘરે બાલકનીમાં કેટલાંય કૂંડાં હતાં. કૂંડાંમાં કેટલાક છોડ વાવ્યા હતા. સોહમ્ને બગીચો નાનો લાગ્યો. એના ઘરે મોટો બગીચો હતો, પણ પછી એ રમવા લાગ્યો. એવામાં એણે એક કૂંડાંમાં બે ઈંડા જોયાં.

એ દોડતો દોડતો ફોઈ પાસે આવ્યો. ફોઈ અને મમ્મી વાતો કરતાં હતાં. “ફીઆ ફીઆ, આ કૂંડાંમાં શું છે ?”

ફોઈએ ઊભા થઈને જોયું. “અરે, વળી કબૂતરે અહીં ઈંડા મૂક્યાં ?”

પછી મમ્મી તરફ ફરીને કહે,

“આ કબૂતર અહીં વારે વારે ઈડાં મૂકે છે. પછી જ્યાં સુધી ઈડા ફૂટે નહીં, બચ્ચાં બહાર આવે નહીં ત્યાં સુધી આપણે એને રહેવા દેવાં પડે. કબૂતર બધું ગંદુ ગંદુ કરી નાખે છે. બાલકનીમાં બેસવા જેવું રહેવા નથી દેતાં. વળી, બચ્ચાં થાય પછી બિલાડી આવીને ખાઈ જાય છે. આપણે ઓછાં આખો દિવસ ધ્યાન રાખી શકીએ !”

મમ્મી કહે, “સાચી વાત. બિલાડી ખાઈ જાય તો બહુ દુઃખ થાય.”

એવામાં ફોઈના દીકરા સૌરીને સોહમ્ને બોલાવ્યો. સોહમ્ અંદર ગયો. અંદર ડાઈનિંગ ટેબલ પર બેસીને સોહમ્ અને સૌરીન બન્નેએ નાસ્તો કર્યો. સોહમ્ વળી રમવા માટે બાલકનીમાં ગયો.

કૂતુહલથી એ કૂંડા પાસે ગયો. કૂંડું તો હતું, ઈડા ક્યાં ક્યા ગયાં ? બિલાડી આવીને ખાઈ નહીં ગઈ હોય ને !

એ દોડતો દોડતો ફીઆ પાસે ગયો. “ફીઆ, પેલાં ઈડા ક્યાં ?”

“એ તો મેં કાઢી નાખ્યાં.”

ક્યાં કાઢી નાખ્યાં ?”

“બહાર ફેંકી દીધાં.”

સોહમ્ ઢીલોઢસ થઈ ગયો. ફેંબા અને મમ્મીનું એના તરફ ધ્યાન નહોતું. તેઓ વાતો કરતાં કરતાં રસોડામાં ગયાં. થોડી વાર પછી તેઓ બહાર આવ્યાં ત્યારે સોહમ્ નીચે જોઈને બાલકનીમાં એક ખૂણામાં બેઠો હતો. એનું મોં પડી ગયું હતું.

મમ્મી એની પાસે આવ્યા. “શું થયું બેટા ?”

સોહમે મમ્મી સામે ન જોયું. મમ્મીએ એનું મોં ઊંચું કર્યું. જોયું તો સોહમ્ રડતો હતો.

“શું થયું બેટા?”

સોહમ્ હીબકાં ભરીને રડવા લાગ્યો. ત્યાં ફોઈ પણ આવી પહોંચ્યાં. “શું થયું સોહમ્ને?” સોહમે રડ્યે રાખ્યું. “કંઈ બોલ તો ખરો, બેટા.”

સોહમ્ માંડ માંડ બોલ્યો, “ઈડાંની મા ક્યારની અહીં ઊડાઊડ કરે છે. એનાં બચ્ચાંને શોધે છે. તમે કેમ એનાં ઈડા ફેંકી દીધાં?”

ફોઈ તાજુબ થઈ ગયાં. એમને પોતાની ભૂલ સમજાઈ. સોહમ્ને ખોળામાં ખેંચ્યો. એના બરડે પંપાળતાં પંપાળતાં કહે, “બેટા, કાન પકડયા. હવે કદી ઈડા નહીં ફેંકી દઉં. ભલે ને ગમે તેવું ગંદું કરે. બિલાડી ખાઈ જાય કે જે થવાનું હોય તે થાય, પણ ઈડાં હઠાવીશ નહીં.”

મમ્મી કહે, “ના, એમ નહીં, કહો કે બિલાડીથી પણ ધ્યાન રાખીશ.”

ફોઈ કહે, “હા, એમ જ.” સોહમ્ મમ્મી અને ફોઈ બન્નેને તેમના ગળે હાથ વીંટાળીને ભેટી પડ્યો.

